

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Oľgy Trnkovej a sudcov JUDr. Ladislava Górásza a JUDr. Mariána Sluka, PhD., v právnej veci navrhovateľa **S. Š.**, bývajúceho v I., zastúpeného JUDr. M. Ď., advokátom v N., proti odporcom **1/ I. S.**, bývajúcej v N., **2/ Š. K.**, bývajúcemu v N., za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcov **Slovenskej kancelárie poisťovateľov**, so sídlom v Bratislave, Trnavská cesta 82, v zastúpení A., so sídlom v B., **o náhradu škody**, vedenej na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 25 C 183/2000, o dovolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 12. júna 2013 sp. zn. 5 Co 296/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **z a m i e t a .**

Odporcom náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Návrhom zo 14. augusta 2000 sa navrhovateľ domáhal proti odporcom, zodpovedajúcim za škodu spôsobenú následkom dopravnej nehody z 12. decembra 1997, mimoriadneho zvýšenia odškodnenia za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia podľa § 7 ods. 3 vyhlášky č. 32/1965 Zb. o odškodňovaní bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia (ďalej len „vyhláška č. 32/1965 Zb.“) vo výške 2 880 000 Sk (95 598,49 €) za bolesť a vo výške 6 720 000 Sk (223 063,31 €) za sťaženie spoločenského uplatnenia.

Okresný súd Nitra (čiastočným) rozsudkom z 19. júna 2001 č. k. 25 C 183/00-71 uložil odporcom 1/, 2/ povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť navrhovateľovi odškodnenie

za bolesť v sume 2 225 250 Sk (73 856,47 €) do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku (654 750 Sk - 21 733,72 €) ohľadne odškodnenia za bolesť konanie zastavil (§ 96 ods. 1 O. s. p.). Uviedol, že navrhovateľ 12. decembra 1997 pri dopravnej nehode, zavinenej odporcom 2/ na motorovom vozidle vo vlastníctve odporkyne 1/, utrpel ťažkú ujmu na zdraví. Súd dospel k záveru, že vzhľadom na uvedené skutočnosti, sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa pre mimoriadne zvýšenie odškodnenia za bolesť podľa § 7 ods. 3 vyhlášky č. 32/1965 Zb. Za primerané zvýšenie pritom považoval 60-násobok základného bodového ohodnotenia, t. j. $1\,256,25 \times 30 \text{ Sk (hodnota jedného bodu)} \times 60 = 2\,261\,250 \text{ Sk (75\,059,75 €)}$, z ktorej sumy odpočítal už vyplatenú sumu 36 000 Sk (1 194,98 €).

Krajský súd v Nitre na odvolanie odporcov a vedľajšieho účastníka uznesením zo 16. decembra 2002 sp. zn. 5 Co 425/01 rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej (vyhovujúcej) časti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Uviedol, že neboli splnené predpoklady pre rozhodovanie o mimoriadnom zvýšení odškodnenia za bolesť spočívajúce v ustálení zdravotného stavu navrhovateľa.

Okresný súd Nitra (po pripustenej zmene návrhu, ktorým sa navrhovateľ domáhal odškodnenia za bolesť v sume 4 428 000 Sk - 146 982,67 €, zodpovedajúcej 80-násobku základného bodového ohodnotenia a za sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 3 967 500 Sk - 131 696,87 €, zodpovedajúcej 100-násobku základného bodového ohodnotenia) v poradí druhým rozsudkom zo 16. mája 2006 č. k. 25 C 183/2000-384 uložil odporcom 1/, 2/ povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť navrhovateľovi sumu 6 219 000 Sk (206 432,98 €) a náhradu trov konania v sume 441 071 Sk (14 640,87 €), na účet súdu trovy štátu v sume 72 200 Sk (2 396,60 €) a súdny poplatok v sume 373 140 Sk (12 385,98 €), všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Návrh v časti o zaplatenie sumy 2 176 500 Sk (72 246,56 €) zamietol a vo zvyšku (nad sumu 8 395 500 Sk - 278 679,54 €) konanie zastavil (§ 96 ods. 1 O. s. p.). Uviedol, že navrhovateľovi bola pri dopravnej nehode z 12. decembra 1997 zavinenej odporcom 2/ – vodičom motorového vozidla, ktorého prevádzkovateľom bola odporkyňa 1/, spôsobená škoda na zdraví. Dospel k záveru, že sú dané dôvody (hodné osobitného zreteľa) pre mimoriadne zvýšenie odškodnenia za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia podľa § 7 ods. 3 vyhlášky č. 32/1965 Zb. Vykonaným dokazovaním mal preukázané, že navrhovateľ pri dopravnej nehode utrpel ťažkú ujmu na zdraví, následkom ktorej bola dlhodobá a opakovaná hospitalizácia, 30 operačných zákrokov do roku 2001 a následne množstvo ďalších zákrokov pri úplnej, či lokálnej anestézii a dlhodobá liečba. Navrhovateľ trpel značnými bolesťami. K dopravnej nehode pritom došlo

v čase, keď mal navrhovateľ 32 rokov, bol zamestnaný ako majster a samostatný odborný referent s perspektívou ďalšieho profesionálneho rastu. V súčasnosti je plne invalidným, pripútaným na invalidný vozík, osobou zdravotne ťažko postihnutou s mierou funkčnej poruchy 50 %. Takýto stav mu neumožňuje vykonávať pôvodné zamestnanie, obmedzuje ho v rodinnom živote, pretože potrebuje pomoc inej osoby a neumožňuje mu zapájať sa do diania okolo seba a do spoločenských aktivít v mieste bydliska. Následky dopravnej nehody mali vplyv na manželské spolužitie, prejavujúce sa v intímnej sfére a nemožnosti mať ďalšie deti (jediná dcéra mala v čase dopravnej nehody 8 rokov) a medzi ním a manželkou sa vytvoril vzťah ošetrovateľky a pacienta. Súd prvého stupňa pri úvahe o rozsahu zvýšenia odškodnenia za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia vychádzal (okrem následkov dopravnej nehody na zdravotnom stave navrhovateľa) aj z matematicko-právnej logiky, keď právny stav aplikoval na finančné možnosti odporov cez ich poistenie u vedľajšieho účastníka, pretože ustanovenie § 7 ods. 3 vyhlášky č. 32/1965 Zb. (na rozdiel od jeho výkladu v minulosti) treba aplikovať na všetkých občanov Slovenskej republiky, ktorí sú si podľa Ústavy Slovenskej republiky všetci rovní a každý z nich má svoje práva. Za primerané zvýšenie odškodnenia za bolesť považoval 70-násobné zvýšenie základného bodového ohodnotenia, t. j. $1\ 845 \times 30 \times 70 = 3\ 874\ 500$ Sk - 128 609,83 € a zvýšenie odškodnenia za sťaženie spoločenského uplatnenia 60-násobné zvýšenie základného bodového ohodnotenia, t. j. $1\ 322,5 \times 30 \times 60 = 2\ 380\ 500$ Sk - 79 018,12 €, čo spolu predstavuje sumu 6 255 000 Sk - 207 627,96 €, z ktorej po odpočítaní už vyplatených súm navrhovateľovi priznal sumu 6 219 000 Sk - 206 432,98 €. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p., o trovách štátu podľa § 148 ods. 1 O. s. p. a o súdnom poplatku podľa § 2, § 5 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch.

Krajský súd v Nitre na odvolanie navrhovateľa a vedľajšieho účastníka (v poradí druhým rozhodnutím) rozsudkom z 12. septembra 2007 sp. zn. 5 Co 177/2006 rozsudok súdu prvého stupňa zmenil vo vyhovujúcej časti tak, že odporcom 1/, 2/ uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi spoločne a nerozdielne sumu 3 758 400 Sk (124 756,02 €), v časti týkajúcej sa výroku o náhrade trov konania tak, že odporcom 1/, 2/ uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi spoločne a nerozdielne náhradu trov konania v sume 248 379 Sk (8 244, 67 €) na účet právneho zástupcu a v časti výroku o poplatkovej povinnosti tak, že odporcom 1/, 2/ uložil povinnosť zaplatiť spoločne a nerozdielne súdny poplatok za návrh v sume 150 336 Sk (4 990,24 €) na účet súdu, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku návrh zamietol a v časti týkajúcej sa zamietnutia návrhu o zaplatenie sumy 2 176 500 Sk

(72 246,56 €), ako aj v časti o náhrade trov konania štátu rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Stotožnil sa so záverom prvostupňového súdu, podľa ktorého sú dané dôvody (hodné osobitného zreteľa) pre mimoriadne zvýšenie odškodnenia za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia podľa § 7 ods. 3 vyhlášky č. 32/1965 Zb. Uvedol, že odškodnenie za bolesť a odškodnenie za sťaženie spoločenského uplatnenia treba vnímať ako dve relatívne samostatné a na sebe nezávislé zložky náhrady škody. Obe majú charakter nemateriálnej ujmy a ako nároky rýdzo osobnej povahy, predstavujú pre poškodeného možnosť obstarat' si náhradné požitky za prežité a prežívané utrpenia, strasti a obmedzenia v živote následkom škody na zdraví. Vychádzajúc zo znaleckého dokazovania, z ktorého vyplýva rozsah poranení a s nimi spojených utrpení a bolestí navrhovateľa následkom dopravnej nehody z 12. decembra 1997, ku ktorým treba prirátat' aj bolesti spojené s prekonanou tracheotómiou, laparotómiou, plastikou svalovo kožného laloku, odberom kožných transplantátov, odberom spongiózy odstránením nekrotických kostí a pod. dospel odvolací súd k záveru, že primeraným zvýšením odškodnenia za bolesť je 40-násobné zvýšenie základného bodového ohodnotenia. V porovnaní so súdom prvého stupňa akceptoval počet bodov 1525 a nie 1845, pretože tento počet bodov znalec (MUDr. P. O.) určil po zvýšení podľa ods. 6 a 7 Prílohy vyhlášky č. 32/1965 Zb. Preto za dôvodný považoval nárok na odškodnenie za bolesť vo výške 1 830 000 Sk - 60 744,87 € (1 525 x 30 x 40). Pri odškodnení za sťaženie spoločenského uplatnenia v porovnaní so súdom prvého stupňa dospel odvolací súd k záveru o primeranosti jej zvýšenia vo výške 50-násobku základného bodového ohodnotenia, t. j. 1 322,5 x 30 x 60 = 1 983 750 Sk - 65 848,44 €. Zohľadnil pritom najmä skutočnosť, akým spôsobom sa ujma na zdraví prejavila na živote navrhovateľa v budúcnosti. Je nepochybné, že navrhovateľ zostal obmedzený v základných životných funkciách, stratil zamestnanie, stal sa invalidným a je pripútaný na invalidný vozík. Napriek tomu, že je ženatý, vzhľadom na charakter poranení, je obmedzený aj jeho intímny život. Navrhovateľovi, po odpočítaní už vyplatených súm, potom priznal celkove sumu 3 758 400 Sk (124 756,02 €). O trovách konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p., o trovách štátu podľa § 148 ods. 1 O. s. p. a o súdnom poplatku podľa § 2, § 5 ods. 1 písm. a/, § 18 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch.

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 31. marca 2009 sp. zn. 2 Cdo 27/2008 na dovolanie navrhovateľa zrušil rozsudok krajského súdu vo výroku, ktorým bol rozsudok okresného súdu zmenený tak, že návrh na odškodnenie za bolesť a za sťaženie spoločenského

uplatnenia sa vo zvyšku (vo výške od 3 758 400 Sk - 124 756,02 € do 6 219 000 Sk - 206 432,98 €) zamietla a vo výroku, ktorým bol zmenený rozsudok okresného súdu vo výroku o náhrade trov konania, poplatkovej povinnosti a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie z dôvodu nepreskúmateľnosti a nedostatku dôvodov, pre ktoré považoval v porovnaní so súdom prvého stupňa za primeraný iný násobok zvýšenia odškodnenia za bolesť a odškodnenia za sťaženie spoločenského uplatnenia.

Krajský súd v Nitre (v poradí tretím rozhodnutím) rozsudkom zo 14. apríla 2010 sp. zn. 5 Co 246/2009 rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej vyhovujúcej časti nad sumu 124 756,02 € (3 758 400 Sk) do sumy 206 432,98 € (6 219 000 Sk) zmenil tak, že návrh zamietol. Odporcom 1/, 2/ uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov konania 10 677,42 € na účet právneho zástupcu a na účet súdu spoločne a nerozdielne súdny poplatok za návrh v sume 4 990,24 €, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Dospel k záveru, že v prípade bolestného je primerané zvýšenie vo výške 40-násobku základného bodového ohodnotenia, čo pri počte bodov 1525 a hodnote bodu 30 Sk, predstavuje sumu 1 830 000 Sk (60 744,81 €). Od tejto sumy treba odpočítať sumu 19 350 Sk (642,30 €) a sumu 36 000 Sk (1 194,98 €), ktoré boli vedľajším účastníkom už navrhovateľovi vyplatené. Odvolací súd sa nestotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že primeraným je zvýšenie odškodnenia za bolesť vo výške 70-násobku základného bodového ohodnotenia, ktorý pritom vychádzal aj z nesprávneho počtu bodov 1845. Za nesprávny považoval postup, pri ktorom súd prvého stupňa pri zvýšení odškodnenia za bolesť uvádzal počet operácií 31, pretože ich bolo 16 (znalecký posudok znalca MUDr. P. O.). Uviedol, že pri rozsahu zvýšenia odškodnenia za bolesť treba akceptovať skutočnosť, že navrhovateľ utrpel poranenia ako krvácanie pod pavúčnicou mozgu, vnútrokríbovú zlomeninu, zlomeninu pravej a ľavej očné, vpáčenie čelovej kosti, zlomeninu čuchových kostí, zlomeninu jabĺčka, vnútrokríbovú zlomeninu píšťaly vpravo, zlomeninu hrany jamky bedrovej kosti, pohmoždenie pľúc, zlomeninu ôsmeho a deviateho rebra, krvácanie pod obal pečene a sepsa. Treba tiež zohľadniť aj to, že navrhovateľ prekonal tracheotómiu, laparotómiu, plastiku svalovo kožným lalokom, odber kožných transplantátov, odber spongiózy odstránením nekrotických kostí a pod. Aj pri komplexnom ponímaní utrpených bolestí navrhovateľom odvolací súd sa nestotožnil s rozsahom zvýšenia odškodnenia za bolesť priznanej súdom prvého stupňa, pretože toto nezodpovedá rozsahu zdravotného poškodenia a najmä rozsahu utrpených bolestí následkom dopravnej nehody. Poznamenal pritom, že navrhovateľ môže byť odškodnený iba v súvislosti s už utrpenými a prekonanými bolesťami a nie aj v súvislosti s bolesťami, ktoré sa len

očekávajú (napr. operácia bedrového kĺbu). Pokiaľ ide o výšku náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia odvolací súd dospel k záveru, že primeraným je 50-násobné zvýšenie základného bodového ohodnotenia, čo predstavuje sumu 1 983 750 Sk - 65 848,44 € (t. j. 1322,5 bodov x 30 x 50). Vychádzal zo skutočnosti, že v čase dopravnej nehody mal navrhovateľ 32 rokov, bol zamestnaný a mal založenú vlastnú rodinu. Tiež vyvíjal priemerné aktivity v oblasti kultúrneho, spoločenského a športového života. Po stabilizácii zdravotného stavu je navrhovateľ plne invalidnou osobou s mierou funkčnej poruchy 50 %, ktorá je odkázaná na invalidný vozík. Niektoré devastačné poranenia dolnej končatiny navrhovateľa vzbudzujú súcit a ľútosť. Vzhľadom na charakter niektorých poranení a jeho prevažujúcu imobilitu je navrhovateľ obmedzený aj v intímnom živote. Napriek týmto obmedzeniam sa odvolací súd nestotožnil so záverom prvostupňového súdu, že primeraným zvýšením odškodnenia za sťaženie spoločenského uplatnenia je 60-násobok základného bodového ohodnotenia. Navrhovateľ pred dopravnou nehodou nebol takou osobou, ktorá by vyvíjala mimoriadne aktivity v oblasti politického, spoločenského a športového života. Podľa názoru odvolacieho súdu je 50-násobné zvýšenie základného bodového ohodnotenia primerané tým aktivitám, ktoré navrhovateľ vykonával pred dopravnou nehodou a tiež je primerané obmedzeniam navrhovateľa vo všetkých sférach života, ktoré ho po dopravnej nehode postihli. O náhrade trov konania (prvostupňového a dovolacieho) rozhodol podľa § 224 ods. 2 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 3 O. s. p. a o poplatkovej povinnosti podľa § 2, § 5 ods. 1 písm. a/, § 18 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (v poradí druhým rozhodnutím) uznesením z 22. februára 2012 sp. zn. 2 Cdo 184/2010 rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu tzv. inej vady konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.).

Krajský súd v Nitre (v poradí štvrtým rozhodnutím) rozsudkom z 12. júna 2013 sp. zn. 5 Co 296/2012 rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej vyhovujúcej časti výroku nad sumu 124 756,02 € (3 758 400 Sk) do sumy 206 432,98 € (6 219 000 Sk) zmenil tak, že odporcom 1/, 2/ uložil povinnosť zaplatiť spoločne a nerozdielne navrhovateľovi sumu 12 746, 46 € (384 000 Sk) v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Po zopakovaní uvedeného dokazovania odvolací súd dospel k záveru, že u navrhovateľa treba v súvislosti s určením základného bodového ohodnotenia bolestného vychádzať z počtu bodov 1845 (ako určil znalec MUDr. O.) a nie z počtu bodov 1525 (názor vedľajšieho účastníka). V tomto smere poukázal na závery najvyššieho súdu vyslovené v rozhodnutí sp. zn.

3 Cdo 72/2008. Vo vzťahu k nároku za bolesť na rozdiel od súdu prvého stupňa vzhľadom na charakter a rozsah utrpených zranení a prekonaných bolestí dospel k záveru, že u navrhovateľa je primerané 40-násobné (nie 70-násobné) zvýšenie základného bodového ohodnotenia. Uviedol, že treba v prvom rade akceptovať skutočnosť, že navrhovateľ v súvislosti s predmetnou dopravnou nehodou utrpel a prekonal liečebný proces v odôvodnení rozhodnutia špecifikovaných poranení a napriek ich rozsahu a závažnosti zostal živý po prekonaní 16 operácií, nie 31 ako nesprávne konštatoval prvostupňový súd. Na 40-násobnom zvýšení základného bodového ohodnotenia bolestného zotrval odvolací súd napriek tomu, že navrhovateľ prekonal tracheotómiu, laparotómiu, odber kožných transplantátov, odber spongiózy a iné, lebo všetky tieto úkony a bolesti v súvislosti s nimi prekonané a podstupené boli u navrhovateľa ohodnotené v rámci základného bodového ohodnotenia bolestného (u niektorých položiek aj zvýšené podľa prílohy A), pričom práve intenzita týchto bolestí odôvodňuje 40-násobné zvýšenie. Pri hodnotení bolesti nie je možné zohľadňovať očakávané bolesti, resp. tie, ktoré majú nastať až v budúcnosti, ako v prípade očakávanej operácie bedrového kĺbu. Odvolací súd sa nestotožnil s konštatovaním prvostupňového súdu, že pri rozhodovaní o náhrade za bolesť (a sťaženie spoločenského uplatnenia) by sa malo vychádzať z matematicko-právnej logiky a právny stav by sa mal aplikovať cez finančné možnosti odporcov a cez poistenie u vedľajšieho účastníka. Nestotožnil sa ani s jeho konštatovaním, že akýmsi vodítkom pri posudzovaní dôvodnosti uplatnenej výšky týchto nárokov by mala byť skutočnosť, že v zmysle platného zákonného poistenia vedľajší účastník zodpovedá za náhradu škody každej osobe až do výšky 19 000 000 Sk (pri 50 % funkčnej poruche by vedľajší účastník mohol plniť do výšky 9 500 000 Sk). K tomu odvolací súd poznamenal, že treba akceptovať špecifiká konkrétne prejednávanej veci. Vo vzťahu k sťaženiu spoločenského uplatnenia napriek tomu, že navrhovateľ bol v dôsledku utrpených poranení vylúčený z pracovného a intímneho života, odvolací súd sa nestotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že primeraným je 60-násobné zvýšenie základného bodového ohodnotenia. Podľa jeho názoru prvoradou prioritou navrhovateľa je skutočnosť, že zostal nažive aj keď s trvalými a vážnymi zdravotnými ťažkosťami. Nebol absolútne vylúčený z bežných životných činností, ktoré je schopný zvládnuť s pomocou iných osôb. V čase dopravnej nehody mal založenú rodinu, v obmedzenej miere môže absolvovať kultúrne a spoločenské akcie v rámci obce (je čiastočne mobilný za pomoci invalidného vozíka). Za nemožnosť vykonávať sústavné zamestnanie je navrhovateľovi vyplácaná úrazová renta v sume 63,12 € mesačne a invalidný dôchodok v sume 385,10 €, vedľajší účastník mu prepláca finančné náklady na zakúpenie zdravotných

pomôcok (v roku 2013 to bolo 255 €). Preto za primerané zvýšenie považoval 50-násobok základného bodového ohodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia. Teda celkove priznal navrhovateľovi (v porovnaní so súdom prvého stupňa) zvýšenie bolestného $1845 \times 40 \times 30 = 2\,214\,000$ Sk, z ktorej sumy odrátal sumu 16 350 Sk a sumu 36 000 Sk (vedľajší účastník vyplatil) a $1\,322,5 \times 50 \times 30 = 1\,983\,750$ Sk, t. j. $2\,158\,650 + 1\,938\,750 = 4\,142\,400$ Sk (137 502,49 €) a odporcom (vedľajším účastníkom) zostáva vyplatiť len sumu 12 746,46 € (rozdiel v bodovom ohodnotení (medzi počtom bodov 1845 a 1525 bodov). Na záver poznamenal, že správna interpretácia ustanovenia § 7 ods. 3 vyhlášky č. 32/1965 Zb. z hľadiska vymedzenia prípadov hodných osobitného zreteľa závisí vždy od okolností konkrétneho prípadu, pričom dôležitým kritériom je samotná závažnosť spôsobenej škody na zdraví a možnosti vyliečenia, či eliminácia spôsobenej škody, čo znamená, či v dôsledku poškodenia zdravia poškodený je obmedzený v spôsobe života, či je nútený k pravidelným kontrolám u lekárov a pod. Pri určení výšky rozsahu odškodnenia má súd možnosť podľa vlastnej úvahy posúdiť to, aké zvýšenie náhrady v prípade obidvoch kategórií (bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia) považuje za primerané v danej prejednávanej veci. Za spravodlivé rozhodnutie treba považovať také, ktoré vychádza z princípu proporcionality, ako základného princípu právneho štátu. Tento princíp vyžaduje, aby medzi priznanou výškou náhrady, založenej na objektívnych a rozumových dôvodoch, a spôsobenou škodou, existoval vzťah primeranosti. O trovách (doterajšieho) konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 3 a § 243d ods. 1 O. s. p.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu v rozsahu uvedených výrokov podal dovolanie navrhovateľ. Navrhol, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Namietal nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.) spočívajúce v tom, že odvolací súd na zistený skutkový stav síce správne aplikoval citované ustanovenia, avšak ich obsah nielen nesprávne interpretoval, ale aj na správne zistený skutkový stav nesprávne aplikoval. Navrhovateľ naďalej trval na tom, že správnym, spravodlivým a adekvátnym k okolnostiam jeho utrpenia a dlhotrvajúcich útrap je primerané zvýšenie odškodnenia za bolesť vo výške 70-násobku základného bodového ohodnotenia a v prípade SSU vo výške 60-násobku základného bodového ohodnotenia tak, ako ho určil súd prvého stupňa. Mal za to, že odvolací súd len mechanicky prečítal dôkazy vykonané prvostupňovým súdom a to bez toho, aby svoje rozhodnutie oprel o nové, doteraz nevykonané dôkazy. Nesplnil si preto povinnosť vyplývajúcu mu z § 213 ods. 3 O. s. p. Rozsudok odvolacieho súdu považoval v celom rozsahu za nepreskúmateľný, keďže nedošlo

k zadováženiu riadneho zákonného podkladu pre rozdielne hodnotenie dôkazov oproti rozhodnutiu prvostupňového súdu. Odvolaciemu súdu vytkol nevysvetlenie právne významných skutočností a tým nerešpektovanie právneho názoru dovolacieho súdu. Niektoré ním uvedené názory považoval za absurdné, až necitlivé a cynické.

Odporcovia sa k dovolaniu nevyjadrili.

Vedľajší účastník navrhol dovolanie zamietnuť. Nesúhlasil s názorom navrhovateľa týkajúcim sa nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom, lebo v danom prípade nevykonával výklad aplikovaných právnych predpisov, ale išlo o vyhodnotenie vykonaných dôkazov v rámci úvahy súdu. Teda ak súd správne použil ustanovenia právnej normy na riadne zistený skutkový stav, nie je uvažovanie súdu v rámci tejto normy možné považovať za nesprávne právne posúdenie veci. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu pod sp. zn. 3 Cdo 69/92.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) zastúpený advokátom (§ 142 ods. 1 O. s. p.) proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O. s. p.) preskúmal napadnutý rozsudok podľa § 242 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) dospel k záveru, že napadnutý rozsudok treba zrušiť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

Dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O. s. p.).

V zmysle § 241 ods. 2 O. s. p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O. s. p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i dôvodmi uplatnenými v dovolaní. Obligatórne (§ 242 ods. 1 O. s. p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O. s. p. a tiež tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom však dovolací súd neposudzuje iba podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 druhá veta O. s. p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O. s. p., zaoberal sa dovolací súd predovšetkým otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O. s. p. O vadu takej povahy ide vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

So zreteľom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O. s. p.) prihliadnuť na existenciu procesných väd konania, ktoré zakladajú tzv. zmätočnosť, skúmal najskôr dovolací súd, či konanie, v ktorom bolo vydané napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, nie je postihnuté niektorou z procesných väd vymenovaných v § 237 O. s. p. a dospel k záveru, že konanie pred odvolacím súdom nie je takouto vadou postihnuté.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytykané nesprávnosti, ktoré nie sú len vecného charakteru (dotýkajúce sa správnosti právneho posúdenia veci) ale vo svojej podstate spochybňujú presvedčivosť odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu (nedostatočne zdôvodnený záver, že sa nejedná o taký prípad hodný osobitného zreteľa, ktorý by odôvodňoval uplatnené zvýšenie bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia), dovolací súd pristúpil k posúdeniu argumentačnej „udržateľnosti“ rozhodnutia odvolacieho súdu z pohľadu, či napĺňa záruky, ktoré garantujú, že výkon spravodlivosti v danom prípade nie je arbitrárny (svojvoľný), teda takého práva účastníka konania na odôvodnenie rozhodnutia, ktoré je imanentnou súčasťou práva na spravodlivý proces i práva na súdnu ochranu, riešiac z tohto hľadiska i otázkou, či dovolateľovi prípadne nebola v konaní odňatá možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p.

Právo na spravodlivý proces (i súdnu ochranu) je totiž naplnené práve tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo že boli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

Vychádzajúc z toho dospel dovolací súd v danom prípade k záveru, že právo navrhovateľa na riadne odôvodnenie porušené nebolo. Odôvodnenie napadnutého rozsudku odvolacieho súdu vychádza z ústavnej konformnosti výkladu noriem spojených s uplatnením práva na súdnu ochranu, zjavnej správnosti deklarovaných premís a z nich dôvodiacich právnych záverov, čo má dopad na celkovú presvedčivosť rozhodnutia, na spravodlivé usporiadanie vzťahov.

Podľa dovolacieho súdu koncipované rozhodnutie odvolacieho je určité a zrozumiteľné, bez vnútorných rozporov a zaujíma stanovisko k podstate dôvodov uvedených v dovolaní (t. j. či sú tu dôvody hodné osobitné zreteľa pre uplatňované zvýšenie odškodnenia za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia v zmysle § 7 ods. 3 vyhlášky č. 32/1965 Zb.). Podľa názoru dovolacieho súdu takéto rozhodnutie nie je neodôvodnené alebo arbitrárne, a preto nie je z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, čo by malo za následok porušenie základného práva alebo slobody. V zmysle judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné a arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS301/06). Dovolací súd pri preskúmaní rozhodnutia dospel k záveru, že odvolací súd sa primerane vysporiadal s argumentáciou navrhovateľa, zákonne ustálil skutkový stav veci a relevantné zákonné ustanovenia aplikoval spôsobom, ktorý neodporuje ich zneniu, účelu ani zmyslu. Nezistil ani také skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné toto rozhodnutie označiť za nezlučiteľné s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou s ustanovenými princípmi súdneho rozhodovania (čl. 144 ods. 1 ústavy). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel alebo význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03), pričom v konkrétnych okolnostiach danej veci sa tak podľa názoru dovolacieho súdu nestalo. Z uvedeného dôvodu podľa názoru dovolacieho súdu nejestvuje ani príčinná súvislosť medzi označenými právami navrhovateľa a postupom odvolacieho súdu pri rozhodovaní v danej veci, ktorá by umožňovala vysloviť záver o porušení navrhovateľových práv. Predmetné rozhodnutie odvolacieho súdu obsahuje podľa názoru dovolacieho súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom dovolací súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že navrhovateľ sa s názorom

odvolacieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (napr. II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 232/08) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na spravodlivé súdne konanie stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Inou vadou konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), na ktorú musí dovolací súd prihliadnuť aj vtedy, ak nie je v dovolaní namietaná, je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p. nezakladá zmatečnosť rozhodnutia. Jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní. Literatúra i doktrína sa zhodujú v tom, že „inou vadou konania“ sa rozumie porušenie ustanovenia zákona upravujúceho konanie od začiatku až do skončenia, ako príklady sa uvádzajú nezisťovanie skutočností podstatných pre rozhodnutie, porušenie ustanovení o vykonávaní jednotlivých dôkazov, nesprávne meritórne rozhodnutie namiesto odmietnutia alebo zastavenia konania, nesprávne vyhodnotenie určitej skutočnosti ako nespornej, prípadne všeobecne známej, a na to nadväzujúce nevykonanie navrhnutého dôkazu alebo nedostatok predpísaných poučení. Dovolacím dôvodom je však takéto porušenie zákona len v prípade, ak bolo kauzálne pre nesprávne rozhodnutie vo veci. Kauzalita musí byť konkrétna, preto nepostačuje len abstraktná spôsobilosť zistenej vady konania založiť nesprávnosť napadnutého rozhodnutia.

Zistenie skutkového stavu veci bolo dotknuté procesom dokazovania vykonaným pred odvolacím súdom v súlade s § 213 ods. 3 O. s. p. a následne i vyhodnotené.

Dokazovaním je časť občianskeho súdneho konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Z prieskumnej povahy dovolacieho konania a z jeho charakteru vyplýva, že dokazovanie sa v ňom nevykonáva (§ 243a ods. 2 O. s. p.), preto dovolaciemu súdu ani neprislúcha hodnotiť, resp. prehodnocovať dôkazy vykonané súdmi nižších stupňov. Dovolací súd na tomto mieste uvádza, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97).

Či už teda výsledky dokazovania (ktoré bolo na súde prvého stupňa a na odvolacom súde zopakované) boli súdmi vyhodnotené rovnako alebo odlišne, podľa názoru navrhovateľa správne alebo nesprávne, nemá to za následok inú vadu v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. Je totiž v právomoci súdov oboch nižších stupňov po vykonaní dôkazu tento i vyhodnotiť. V zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O. s. p. dôvodom dovolania nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O. s. p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.) väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení súdom, ani prieskumu vykonaného dokazovania. V danom prípade odvolací súd vyhodnotil výsledky dokazovania po jeho zopakovaní, čím odôvodnil svoje právne závery. Z uvedeného hľadiska preto nemožno prisvedčiť názoru dovolateľa, že odvolací súd oproti súde prvého stupňa nesprávne vyhodnotil výsledky vykonaného dokazovania. Pokiaľ pri rozhodovaní súdy vychádzali z vykonaných dôkazov v tom, či podľa ich názoru (ne)boli splnené podmienky pre priznanie navrhovateľom uplatneného zvýšenia odškodnenia za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia, ide o odlišnosť v samotnom právnom posúdení veci konajúcimi súdmi, čo je dovolacím dôvodom v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.

Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd nezistil, že by konanie súdu bolo postihnuté inou vadou konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.).

V dovolaní je uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.; navrhovateľ tvrdí, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k právnenému záveru, že odvolací súd správne na danú vec pri určení výšky zvýšenia náhrady za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia aplikoval vyhlášku č. 32/1965 Zb. o odškodňovaní bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“).

Je teda nepochybné, že predmetom konania je navrhovateľom uplatnený nárok na mimoriadne zvýšenie odškodnenia za bolesť a odškodnenia za sťaženie spoločenského uplatnenia podľa § 7 ods. 3 vyhlášky č. 32/1965 Zb.

Súdy oboch nižších stupňov dospeli k zhodnému záveru, že sú dané dôvody (hodné osobitného zreteľa) pre zvýšenie základného bodového ohodnotenia tak odškodnenia za bolesť, ako aj za sťaženie spoločenského uplatnenia podľa uvedeného zákonného ustanovenia. V porovnaní so súdom prvého stupňa odvolací súd, vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdom prvého stupňa po jeho zopakovaní považoval za primeraný iný násobok zvýšenia odškodnenia za bolesť a odškodnenia za sťaženie spoločenského uplatnenia.

Treba uviesť, že podľa § 7 ods. 3 vyhlášky č. 32/1965 Zb. môže súd odškodnenie za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia primerane zvýšiť i nad sumu ustanovenú v odsekoch 1 a 2 tohto ustanovenia v prípadoch hodných osobitného zreteľa.

V súlade s citovaným ustanovením mimoriadne zvýšenie odškodnenia za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia prichádza do úvahy len vo výnimočných prípadoch, t. j. v prípadoch hodných osobitného zreteľa. Súd ich môže v týchto prípadoch primerane zvýšiť nad stanovené najvyššie sadzby odškodnenia, avšak takéto zvýšenie vykonané v rámci voľnej úvahy súdu musí byť vždy náležite odôvodnené s prihliadnutím k mimoriadnej povahe a okolnostiam konkrétneho prípadu. Úvaha súdu o primeranosti zvýšenia nie je neobmedzená, lebo vyhláška tým, že rámcovo stanovila predpoklady pre vznik nároku na základné odškodnenie a pre vznik nároku na jeho mimoriadne zvýšenie, určila súčasne hľadiská, na ktoré treba vziať zreteľ a ktoré v ich vzájomnej nadväznosti usmerňujú úvahu súdu o miere primeranosti zvýšenia vo výnimočných prípadoch hodných osobitného zreteľa. V prejednávanvej veci súdy rozdielne posúdili primeranosť zvýšenia odškodnenia za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia. Súd prvého stupňa považoval za primerané zvýšenie odškodnenia za bolesť na 70-násobok základného bodového ohodnotenia v rozsahu 1845 bodov a odškodnenia za sťaženie spoločenského uplatnenia na 60-násobok základného bodového ohodnotenia v rozsahu 1 322,5 bodov. Odvolací súd, vychádzajúc z dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa a na odvolacom pojednávaní zopakovaného, považoval za primerané zvýšenie odškodnenia za bolesť na 40-násobok v rozsahu 1845 bodov a odškodnenia za sťaženie spoločenského uplatnenia na 50-násobok základného bodového ohodnotenia v rozsahu 1 322,5 bodov.

Odvolací súd v danom prípade prihliadol k okolnostiam významným pre stanovenie výšky náhrady za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia súvisiacimi s úrazom navrhovateľa pri dopravnej nehode a dôvodne posúdil daný prípad ako hodný osobitného zreteľa, ktorý pripúšťa zvýšenie náhrady aj nad najvyššie výmery odškodnenia stanovené v § 7 ods. 2 vyhlášky, konkrétne o 40 a 50-násobok základného bodového ohodnotenia. Správne zhodnotil intenzitu (stupeň) a rozsah obmedzenia alebo straty predpokladov pre uplatnenie navrhovateľa v živote a v spoločnosti, s prihliadnutím na konkrétne poškodenie zdravia navrhovateľa na jeho osobný, intímny život, jeho životné úkony, ako i na uspokojenie jeho osobnostných a spoločenských potrieb, t. j. uplatnenie vo všetkých sférach jeho života sa podstatne zúžilo, avšak nie je zo života vyradený v mimoriadnom rozsahu a jeho možnosti uplatnenia úplne nezanikli, len sa v podstatnej miere sťažili možnosti výkonu celej škály činností, ktoré pred poškodením vykonával.

Dôvod zasiahnuť do úvahy súdu o výške odškodnenia za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia podľa § 7 ods. 3 vyhlášky dovolacím súdom, by mohol byť daný len v prípade, ak by bola porušená zásada primeranosti. Preskúmaním veci však dovolací súd dospel k záveru, že táto zásada pri posudzovaní primeranosti zvýšenia odškodnenia za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia podľa § 7 ods. 3 vyhlášky v prípade navrhovateľa porušená nebola. Požadované 70 a 60-násobné zvýšenie odškodnenia za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia je vo vzťahu k zistenému skutkovému stavu a vykonanému dokazovaniu neprimerané. Navrhovateľovi sa podľa názoru dovolacieho súdu nepodarilo preukázať, že by v danej veci išlo o taký prípad hodný osobitného zreteľa, pri ktorom by bolo odôvodnené odškodnenie za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia až vo výške 70 a 60-násobku. Odvolací súd svoj právny záver náležitým spôsobom, zodpovedajúcim § 157 ods. 2 O. s. p., odôvodnil; jeho rozhodnutie je preto určité, zrozumiteľné a preskúmateľné.

Odvolací súd pri rozhodovaní dospel k záveru, že navrhovateľovi nepatrí podľa § 7 ods. 3 vyhlášky 70-násobné zvýšenie odškodnenia za bolesť a 60-násobné zvýšenie za sťaženie spoločenského uplatnenia, nemožno mu vyčítať tento jeho záver a úvahy o tom, akú mieru zvýšenia za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia považoval za primeranú. S jeho závermi, ktoré nevybočili z medzí hľadísk stanovených zákonom (§ 132 O. s. p. v spojení s § 7 ods. 3 vyhlášky), sa možno stotožniť. Dovolací súd preto dovolanie navrhovateľa smerujúce proti správne rozhodnutiu odvolacieho súdu zamietol (§ 243b ods. 1 O. s. p.).

Pre úplnosť dovolací súd poznamenáva, že súdy sú pri posudzovaní zvýšenia odškodnenia za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia vždy povinné vychádzať z konkrétnych okolností tej-ktorej prejednávanej veci, čo znamená, že pri svojom rozhodovaní zohľadňujú individuálne okolnosti každého prípadu osobitne, čo predurčuje ale i determinuje výsledok súdneho konania. Teda miera bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia a výška jeho odškodnenia je individualizovaná osobitosťami každého prípadu zvlášť; identickosť prípadov v obdobných veciach je skôr vzácnou výnimkou.

Z uvedených dôvodov je zrejmé, že navrhovateľ neopodstatnene napadol rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nespočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.) a keďže neboli zistené ani ďalšie dôvody uvedené v § 241 ods. 2 O. s. p., ktoré by mali za následok nesprávnosť dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho dovolanie podľa § 243b ods. 1 O. s. p. zamietol.

V dovolacom konaní procesne úspešným odporcom vzniklo právo na náhradu trov konania proti navrhovateľovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky im nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodali návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 243b ods. 4 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 151 ods. 1 O. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. septembra 2014

JUDr. Oľga Trnková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová